

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1362/2023
10.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Бане Секулић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца „Прогрес“ АД у реструктурирању са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Жељко Симић, адвокат из ..., ради накнаде штете по тужби и утврђења по противтужби, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 869/21 од 11.10.2021. године, у седници одржаној 10.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 869/21 од 11.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1558/20 од 29.10.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да не постоји потраживање туженог према тужиоцу на име дуга на име регресног захтева за накнаду штете коју је на раду проузроковао у износу од 366.854,97 USA долара са каматом од 09.01.2009. године по стопи Централне банке САД за USA долар до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од марта до јула 2008. године исплати износ од 16.604 USA долара са домицилном каматом земље порекла валуте и то у појединачним износима ближе одређеним овим ставом изреке а све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада за период од новембра 2008. године до 14.01.2009. године исплати износ од 4.412,86 евра и то у појединачним износима ближе одређеним овим ставом изреке са затезном каматом од 31.12.2008. до 24.12.2012. године по стопи коју прописује Европска централна банка на главне послове рефинансирања за период од 25.12.2012. године до коначне исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев туженог којим је тражио да се обавезе тужилац да туженом на име

дуга по основу регресног захтева и накнаде штете коју је на раду проузроковао исплати износ од 350.131,98 USA долара са каматом од 09.01.2009. године по стопи Централне банке САД за USA долар до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 369.382,00 динара са законском затезном каматом од дана кад наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 869/21 од 11.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1558/20 од 29.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени-противтужилац је изјавио ревизију из свих законских разлога.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија туженог-противтужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити су учињене неке друге повреде ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у утуженом периоду био у радном односу код туженог до 14.01.2009. године на радном месту директор представништва Компаније „Прогрес“ АД у ... и директор ... филијале у Тужени му није исплаћивао зараду у пуном износу на коју је имао право. Решењем туженог број .. од 25.11.2008. године обавезан је тужилац да накнади штету Компанији „Прогрес“ АД у износу од 10.782.454,47 рубаља. У току поступка одређено је вештачење од стране вештака економске струке па је утврђено да сходно прописима тужиоцу није исплаћена зарада по основу рада у иностранству у ... на пословима директора представништва и директора филијале Компаније „Прогрес“ АД и то за период од 01.01.2008. до 14.01.2009. године у висини од 16.604 USA долара, а за период март – јул 2008. године и затим за период од новембра 2008. године до 14.01.2009. године износ од 4.412,86 евра. Од укупне суме од 16.722,99 USA долара 16.604 USA долара чини главни дуг, а 118,99 USA долара представља камату обрачунату од доспелости сваке појединачне обавезе до 09.01.2009. године. Тужени-противтужилац је, имајући у виду донето решење од стране директора туженог, предлагао да се изврши и компензација потраживања.

При овако утврђеном чињеничном стању првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца-противтуженог а одбио противтужбени захтев туженог-противтужиоца из следећих разлога. Наиме, према одлуци туженог број .. од 09.09.2008. године тужиоцу је за време обављања посла у ... у ... следовала девизна зарада у износу од 3.800 евра месечно за период од 01.08.2008. до 31.03.2009. године. За време привременог рада у иностранству именованом би се обрачунавали и уплаћивали доприноси за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање у складу са важећим законским прописима на основу од 7000 бодова. Тужилац је имао и остала права по

основу упућивања а што се регулише посебним решењем директора сектора за правне, кадровске и опште послове. Тужилац је имао и право на рефундацију трошкова закупа стана али је одлука о томе стављена ван снаге закључно са 31.07.2008. године. С обзиром да је вештачењем утврђено да тужиоцу нису исплаћена сва потраживања а на која је тужилац имао право по општим актима туженог, то је суд тужбени захтев тужиоца усвојио. При томе је закључио да је захтев туженог-противтужиоца за истицање компензационог приговора неоснован а ово из разлога што тужени-противтужилац своје потраживање заснива на решењу туженог број .. од 25.11.2008. године којим је тужилац обавезан да тужиоцу накнади причињену штету у року од 45 дана од дана пријема решења. Међутим, према члану 41. Закона о извршењу и обезбеђењу наведено решење не представља извршну исправу што значи да послодавац не може на основу решења својевољно да наплати запосленом накнаду штете. Уколико запослени одбије да плати штету послодавац може да се обрати суду тужбом за накнаду штете у парничном поступку. Како тужени у овом поступку је противтужбени захтев засновао само на решењу од 25.11.2008. године а да током поступка у смислу одредбе чл. 228-231. ЗПП није предложио нити пружио ниједан доказ у прилогу основаности захтева, а на коме је био терет доказивања, то је такав противтужбени захтев туженог одбијен као неоснован јер исти није доказао основаност потраживања нити основаност за усвајање компензационог приговора. Тужени-противтужилац није пружио своју књиговодствену документацију из које би се могао утврдити износ који тужилац дугује туженом.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд поступио када је одбио жалбу туженог-противтужиоца као неосновану. Висина потраживања тужиоца утврђена је на основу налаза и мишљења вештака а правни основ за исплату неисплаћених потраживања се темељи на непоштовању аката туженог. Правилна је и одлука о одбијању противтужбеног захтева туженог јер он није доказао да је потраживање према тужиоцу основано. Правилно су нижестепени судови закључили да решење туженог број .. од 25.11.2008. године не може бити основ за усвајање компензационог приговора. Свој захтев тужени-противтужилац темељи на штети коју му је тужилац причинио. Међутим, тужени је био дужан да докаже да му је тужилац причинио штету у износу на који се односи тужбени захтев, у смислу одредби члана 228. и 231. ЗПП а он ту чињеницу није доказао. У суштини тужени није приложио документацију у прилог основаности својих тврдњи о штети за коју тврди да му је тужилац причинио. То је констатовано и у налазу вештака па је правилан закључак нижестепених судова о неоснованости противтужбеног захтева.

Наводима из ревизије не доводи се у сумњу правилност оспорене одлуке. Ревидент указује на непотпуно утврђено чињенично стање те да је исто узроковало доношење незаконите одлуке. Према члану 407. ЗПП ревизија се може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Према ставу 2. цитираног члана ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог закона што овде није случај. Оспоравање оцене доказа у ревизији је без утицаја на одлучивање пошто је у смислу члана 8. ЗПП оцена доказа у надлежности суда који по свом слободном уверењу оцењује које ће чињенице да узме као доказане.

Имајући у виду напред изнето, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић